

אנטואן ג'בארה:

.. שיר שלום למיזרח התיכון!

את אנטואן ג'בארה, המגדיר עצמו כאידיאולוג ומחנך לבנוני, אפשר היה למצוא שבוע שעבר ברמת-השרון, בביתו של הזמר יהורם גאון. בקומת המרתף בסטודיו עבד המשורר הלבנוני, הטוען לזכות יוצרים על הימנון הצבא הלבנוני, עם גאון על שיר בשם "שיר השלום למיזרח התיכון".

ג'בארה, שאינו מדבר עברית, וגאון, שאינו דובר ערבית, דיברו זה עם זה צרפתית מגומגמת. אך מכיוון שמדובר כאן בעבודה ולא בשיחת נימוסין, נעזרו בד"ר אשר פרחי, ראש המכון ליחסי-אנוש, ששימש כמתורגמן. שאלתי את ג'בארה:

● **מה אתה עושה ברמת-השרון?**

באתי לכאן מביירות, כדי לפגוש בזמר הישראלי יהורם גאון.

● **הכרת את גאון לפני כן?**

כתבתי את שיר השלום למיזרח התיכון. פגשתי בד"ר אשר פרחי, והוא סיפר לי על יהורם גאון. שמעתי תקליטים שלו. החלטתי שאני רוצה באיש זה, שיבצע את השיר.

כעת אני נמצא פה, ואנחנו עובדים ביחד על השיר, שאני מקווה שיופץ ברחבי המיזרח התיכון.

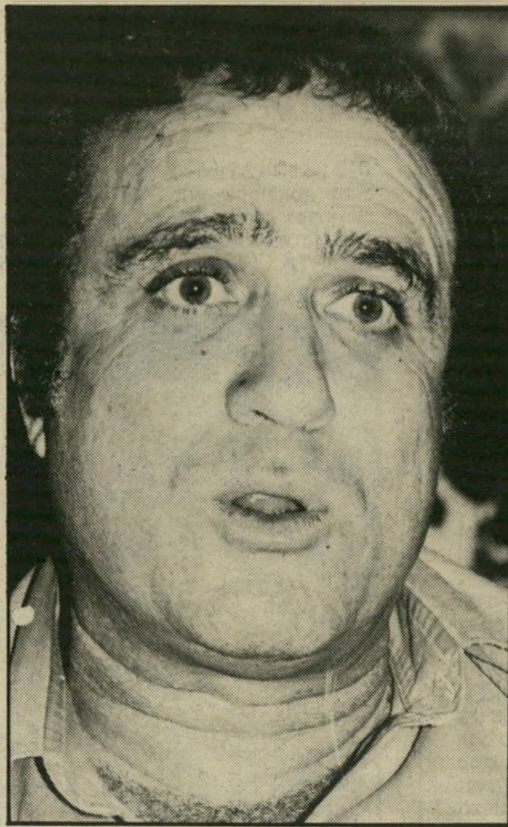
● **אתה מאמין בשלום בין ישראל ורובן?**

אחרת לא הייתי כותב את השיר.

● **אחרי הלכנונים, גם הם מאמינים ב?**

שלום? כולנו מאמינים בשלום.

● **אינשאלדה.**

יהורם גאון:

..לא צחוק שעושים עליך, חיים שכאלה!

בחלומות הכי מרועים שלי לא חלמתי שאקדיש לזמר יהורם גאון שני טורים במדור אחד: זה שמצד שמאל, וזה שאתם קוראים כעת. מה לעשות? כאשר ריאיינתי את אנטואן ג'בארה, לא ידעתי שיהורם גאון עומד להיות כוכב "חיים שכאלה".

העובדה שלא ידעתי, היא שתיים-אפס לטובת רעיית הזמר, אורנה גאון, שהצליחה להסתיר ממני ומכל חברותיה הטובות ביותר את הסוד שאותו נשאה בתוכה חמישה חודשים. אני, שחשבתי שאני יודעת הכל, אכלתי אותה שוב, בפעם המי יודע כמה, וקראתי על "חיים שכאלה" עם יהורם גאון בעיתון.

טילפנתי אליו ושאלתי אותו להרגשתו. הוא היה עדיין נרגש ביותר ואמר לי:

בפעם הבאה, כשמחליטים לעשות חיים שכאלה, לבן-אדם, שיצמידו אליו רופא לב. באתי לאולפן להקליט שיר ליוסרף-עצמאות, ופיתאום מצאתי את עצמי מול עמוס אטינגר.

הייתי המום, לא האמנתי למראה עיניי. התרגשתי מאוד.

זו הייתה ממש סכנה בריאותית — היו שם אנשים שלא ראיתי שנים. הביאו את המחנכת שלי מכיתה גימל. זה היה כמו לקבל לטיפה מצד אחד ובוקס אדיר מצד שני.

● **בוקס אדיר?**

הייתי המום. את מבינה למה? אני מתכוון, שזה לא צחוק כשעושים עליך חיים שכאלה.

מיכל זמורה:

..מוסיקה קלאסית - אי של שפיות הדעת!

בראשית מאי עומדת להצטרף רשת חדשה לקול-ישראל, "קול המוסיקה" יקרא שמה, והיא תשדר מ-6 בבוקר עד 1 בלילה מוסיקה קלאסית.

שאלתי את מיכל זמורה, האחראית על המוסיקה בקול-ישראל, ורעיית השופט העליון לשעבר חיים כהן: ● **מי צריך רשת נפרדת למוסיקה קלאסית בלבד, יהיו לה די מאזינים שיצדיקו את הקמתה?**

לא מדובר פה במיספר מאזינים. בני-אדם הם לא רק מיספרים. מדובר בערכי-שידור. יש לנו הרשתות גימל ובית, המשדרות מוסיקה קלה, וצריכה להיות רשת של מה שאנחנו קוראים בטעות מוסיקה קלאסית.

● **למה בטעות?**

מכיוון שהשם קלאסי מותאם לתקופה מסוימת. שבין 1800-1750, אלא שהיום אין שם אחר, אך אני עדיין סבורה שאין זה שם הולם.

● **כאיזה שם היית בוחרת?**

אני מתחכמת. אולי מוסיקה אמנותית — להבדיל מעממית? אך גם זה לא קולע, לכן אני מסתפקת בקלא-סית. כי כל אחד יודע למה הכוונה.

אני חושבת שהסיפריה שלנו היא כל-יך עשירה, ויש כל-יך הרבה אמנים ותקליטים, ובידינו מבהר כל-יך גדול — שזה פשע לא לעשות בזה שימוש.

אני סבורה שהאזנה מכוונת למוסיקה הזו עושה משהו לבן-אדם: מעין אי של שקט, אי של שפיות, טיפה יותר ישוּב־דעת. אני חושבת שאנחנו חייבים זאת למאזינים שלנו. כי הרדיו הוא כיום האמרגן הגדול ביותר של האמנויות.